

LIBRIS

We know
books

Antologia de JAD

Jurnal de Armonie și Dezvoltare pe Planeta Albastră

2

În Arșița Confesiunilor

Coordonator antologie:

Mirela Carmen Stancu

Editura **QUARTO**

București, 2024

CUPRINS

CUVÂNT ÎNAINTE.....	13
Manifest pentru o Nouă Lume	13
DELAOANA	25
Întoarcerea acasă.....	25
ELVIRA BOGOS	33
În giratoriul vieții, Zora	33
Parcă azi este ieri	49
GABRIELA ISAC	71
Vara în care m-am regăsit.....	71
OANA UDUDEC	99
Între doi de „Eu”	99
LAURA CIOAREC	127
Iarba neagră și florile mov	127
VICTOR TANASĂ	159
Fum și parfum	159

GRAȚIELA ȚURȚU.....	169
Timpul și povestea mea	169
MONICA ANDREI.....	191
Soarele din inima mea	191
CRISTIAN BALTAC.....	209
Vara sufletului meu	209
ANGELA E. IFRIM.....	219
Locomotiva de aur	219
MAGDA PATROLEA.....	249
Gânduri despre buruienile din jurul nostru....	249
ANDREEA ROMAN	259
Introspecție	259
OZANA B. CRISTEA.....	267
Salt spre o nouă viață.....	267
MIHAI DUMBRAVĂ.....	281
Vara, altfel	281
NICOLETA TRĂILESCU	301
Confesiuni și dezvăluirea nespuseleor. Iubirea unui tată	301

MIHAELA GHEORGHE.....	331
În ochii soarelui	331
MIHAELA ZAHARENCO	349
Despre scris. La o cafea cu inima mea	349
ANDREEA E DUMITRU	359
Infierno, locul unde îl întâlnești pe Dumnezeu	359
LILIOARA MATEIU RĂȚOI.....	385
„Pe sub cer mă legănai” - Onorarea ritmurilor cosmice	385
NARGIS CONSTANTINESCU.....	393
În căutarea adevărului. Confesiunile unei inimi rănite	393
ROXANA ȘTEFANIA DRĂGAN.....	425
Vis de creator	425
DESPRE AUTORI	439
LINKURI UTILE	470
ÎN LOC DE ÎNCHEIERE.....	471

Deși eram pe la începutul lunii lui „Cuptor”, era o zi cum nu se poate mai mohorâtă, întunecată ca sufletul meu în acele momente. Stăteam perplexă, uitându-mă la el, fără să mai pot scoate un cuvânt. Parcă, efectiv, storsesem din mine ultima silabă în urma tiradei de frânturi de emoții și traume, injurii și lamentări care mi-au alimentat discursul, sau mai degrabă monologul furios pe care tocmai îl expulzasem. Simțeam cum, valuri după valuri de lavă fierbinte îmi inundau pieptul în timp ce, simultan, fiori de gheață îmi paralizau restul corpului.

Îmi dezgolisem sufletul în fața lui, scosesem la iveală cele mai întunecate părți din el și cele mai sufocante temeri și frustrări și asta era reacția lui??!? „Prosteală”, mi-a spus după izbucnirea mea presărată cu sughițuri de plâns necontrolat, cu ridicări de ton și momente de prăbușire amuțită. Un singur cuvânt pentru a defini experiența mea umană adunată în 41 (aproape 42 deja) de ani, toate simțirile și trăirile unui suflet zbuciumat și marcat, bineînțeles (cum altfel?), de traumele copilăriei

care, din păcate, ne creionează vrând-nevrând percepția vieții adulte.

Acela a fost momentul meu de STOP - pe aici nu se trece. Peste Sinele meu nu se trece! Era momentul să iau o decizie, amânată deja de prea mult timp. Iar timpul, ca să-l parafrazez pe marele Marin Preda, nu prea are răbdare cu noi, oamenii. Erau multe aspecte de luat în considerare: cei 7 ani petrecuți împreună, cu bune, cu rele (mai mult cu rele, dacă e să fiu absolut sinceră cu mine), toate sacrificiile pe care le făcusem ca să-i fiu alături, tot ce investise familia mea pentru mine, dar mai cu seamă fata mea. Viața copilului meu ar fi urmat să fie din nou dată peste cap, din nou bulversată de o nouă relocare, de o nouă școală, de o nouă viață.

Să rămân sau să plec? Aceasta era marea întrebare. Să încerc din nou să repar, să fac cumva să meargă, să mă schimb eu, să fac compromisul? Aș putea oare să trec peste senzația de sufocare și veșnica neadecvare care-mi acompania fiecare răsufare? Aș putea într-un final să mă integrez în acel șablon bine șlefuit al femeii de casă mereu cu zâmbetul pe buze și cârpa de praf în mână, gata mereu de următoarea oală de ciorbă şușotind ușor,

dar doar ușor (ca să nu se tulbure cumva), pe plita veșnic ocupată? Aș putea să fiu acea parteneră mereu agreabilă și grațioasă, mereu prezentă și implicată, care știe să spună întotdeauna ceea ce trebuie, care știe mereu cât să ofere și când să mângâie? Aș fi oare în stare să devin gazda perfectă, nora grijulie, într-un cuvânt, aș putea să devin SOȚIE?

Toate întrebările astea perfect justificate și justificabile se învârteau într-un vârtej neîntrerupt în mintea mea complet deabusolată și confuză, suspendată undeva între mobilizarea simpatică și încremenirea omului preistoric în preajma izbucnirii unei furtuni, fenomen incontrollabil și terifiant în fața căruia nu prea aveai ce să faci decât să încremenești și să speri (că vei supraviețui, evident).

„De ce îmi e atât de greu să fiu cine ar trebui să fiu? De ce nu pot fi și eu ca alte femei din lumea asta?” Demonii nepotrivirii și a non-apartenenței și-au arătat din nou colții sfâșietori și nemiloși pentru a-mi sfârteca încrederea în mine și a-mi pune sub semnul întrebării întreaga ființă. După încă 7 ani ajunsesem din nou în același punct, al separării, al

rupturii, doar că de data aceasta EU eram în rolul agresorului, al celei gata să abandoneze. Vinovăția e un balaur cu șapte capete, proverbiala și magica cifră 7, nelipsită atunci când karma are un cuvânt de spus. „Eu nu abandonez”, mi-am spus, „eu sunt o luptătoare care nu fuge atunci când e greu”. Dar fix pe când aceste gânduri îmi treceau prin minte, m-a străfulgerat adevărata întrebare: dar oare împotriva cui luptam? Și atunci, pe loc, răspunsul a venit ca un trăsnet: EU luptam doar împotriva mea. Lupta pe care o duceam era de fapt cu mine însămi. Nu, categoric nu, nu era vorba de luarea nici unei decizii, pentru că decizia era deja luată. Nu era nici o alegere de făcut. Regăsirea, reconectarea la sinele meu era singura opțiune.

Dintr-odată răspunsurile la toate acele întrebări care mă frământau neîncetat au devenit clare: NU. Dacă a îndeplini cu succes toate acele „roluri” domestice însemna să continui lupta cu mine însămi, să schimb cine sunt, să neg adevărata mea natură, să-mi înăbuș EUL cel mai profund și autentic, atunci cu siguranță decizia era clară.

Libertatea de a fi autentice, atât eu cât și fiica mea, era unica alegere. Să te alegi pe tine este de

fiecare dată singura opțiune. De fapt, nici nu mai este o opțiune ci o necesitate imperativă pentru supraviețuire și pentru prețuirea și onorarea darului acesta minunat pe care îl primim fiecare - o viață. Căci de aici pleacă totul, acesta este izvorul din care iau ființă toate valorile și principiile, „călăuzele” noastre pe întortocheatele cărări existențiale, motorul care ne pune și ne menține în mișcare, unica cheie a fericirii: a fi sau a nu fi, (glumeam, asta e de amprentă shakespeariană), a fi TU, mereu TU, oricând, oriunde, cu orice preț.

Sleită de puteri după acest „wow moment” existențial, am ieșit încet din bucătăria unde viața mea tocmai luase o nouă întorsătură, și m-am prăbușit pe canapeaua zdrențuită de gheruțele „nevinovate” ale lui Tigri, companionul meu blănos și adorat. O amorteală binefăcătoare mi-a cuprins întregul trup pe care aproape că nu-l mai simțeam și, asemeni unei păpuși de cârpă scăpate din mânuțele sale de un copil neatent, am rămas nemișcată preț de câteva minute încercând să integrez conștientizarea recent avută. Urma să trec din nou prin iad, știam asta, dar în același timp simțeam cu toată ființa o siguranță inexplicabilă că

totul va fi bine, că voi fi din nou o mititică pasăre Phoenix care alături de puiul ei își va ridica aripile spre zări și vremuri mai bune. Aveam certitudinea că, în sfârșit, mă voi întoarce ACASĂ, în MINE. Cuprinsă de un fior brusc de energie sau poate de un ultim strop de adrenalină, m-am ridicat și, deschizând larg ușa, am pășit afară pe dalele înfierbântate arzându-mi tălpile goale și mi-am ridicat privirea spre cer. Soarele atât de scump la vedere în ultimele zile își arătase în sfârșit fața ca o confirmare celestă tacită a noului meu început. „Va fi o vară fierbinte”, mi-am spus în sinea mea cu un amestec ciudat de tristețe, ușurare și speranță, dar mai sigură ca oricând că un nou capitol era pe cale să înceapă pentru mine și fiica mea.

Dar, parafrazând-o pe inegalabila Scarlett O’Hara, eroina cea mai dragă inimii mele de “amazoană” în lupta cu capriciile destinului, aceasta e o poveste pentru o altă zi...!

ELVIRA BOGOS

În giratoriul vieții, Zora

Era o zi rece și sumbră, deși pășisem chiar în luna florilor, o zi cu ceață cenușie precum lava rece a unui vulcan, ceață ce se juca, păcătoasa de ea, cu ochii noștri, cu emoțiile, cu parbrizul mașinii și oglinzile exterioare. Eram, ce-i drept, într-o zonă plină de legende din vremuri imemorabile, între cicatricile diverselor culturi și tradiții, între religiile noi inspirate din păgânism. Dar era ziuă, nu noapte cu fantome!

Cum să nu ai emoții, chiar teamă, la așa întâlnire apăsătoare și umedă ca pielea unui balaur, când deasupra capului sunt câteva stânci negre, care unui călător străin de zonă i-ar părea pustii precum solul lunar? Dincolo de scrâșnitul mașinilor în curbe, e tăcere, o tăcere stranie pentru capătul de pod ce duce, cum zic românii, spre Mica Meteoră pe care Dumnezeu probabil a modelat-o pentru alte fapte, cele care cândva se smereau cu adevărat în fața Creatorului lumii, indiferent cum îl chemăm noi în momentele de urgie. Și ceața asta, aproape smog autentic, căci ce poate fi amestecul de stropi de apă cu fumul intens ce iese din casele și cotețele de la poalele Cetățuii lui Negru Vodă? Noroc că

minele de cărbune s-au închis pe aici și oamenii sunt obligați să ardă lemne... din păcate și cauciucuri, căci unii au terminat demult crengile rămase în pădure după tăierile pentru schitul din vale.

Atenția mea și a șoferului, soțul meu, era maximă. De obicei pe aici, prin curbe, îți sar în față caii lăsați liber. Îmi amintesc și acum cu groază când am fost la câțiva centimetri de o astfel de situație, cu calul ce a sărit de pe pantă direct în șosea, în fața mașinii noastre. Atunci, ca și în alte dăți, Dumnezeu a avut alt plan pentru noi.

Brusc, aproape să-mi sară inima din piept când de pe marginea drumului fără trotuare, ne face semne disperate o mogâldeată de om, îmbrăcată sumar. Într-o mână agita un coșuleț făcut din rămurele încă pline de sevă cum aveam să constat acasă și în el se văd, când ne oprim, bureții de pădure; în altul bobitele de cătină. Ce buni ar fi bureții dacă teama nu m-ar ține în loc și nu mi-ar aminti de drama unor foști colegi de serviciu! Mogâldeata aproape că sare în fața mașinii și, cu toți nervii și stresul creat de ceața groasă și lipicioasă precum o smântână din comerț, nu pot să nu observ

că mâneca largă a unui pulover mult prea obosit îi lasă copilei jumătate de braț dezgolit.

Cobor din mașină cu gândul să cert puțin ființa care s-a aruncat spre mijlocul drumului, poate chiar spre moarte dacă șoferul nu era precaut, dar privirea îmi cade pe papucii de cauciuc mai mari decât trebuie și în care pluteau două piciorușe încălțate cu niște vechituri de ciorapi de lână, tociți că nici nu mai puteau fi cârpiți.

Mogâldeata din ceață, dar care de aproape părea cât mine de înaltă, îmi întinde coșulețul cu bobite portocalii de cătină, rugându-mă timid să-i cumpăr ceva pentru că nu mai are bani de pâine. Formula o știu, ceva îmi stătea pe limbă să zic de rău, de băutură, de orice, vorba românului. Nu eram prima dată acolo, sub poalele falselor Meteore, căci oprisem adesea să luăm frăguțe, mure și zmeură și când vânzătorii mă uimiseră cu telefoanele lor performante, uneori și cu obrăznicia lor.

Brusc mă înmoi. Întreb cât cere pe coșul cu cătină. Puțin! Foarte puțin, mă mir eu în gând, cunoscând de ceva ani mercurialul zonei. Îi întind trei hârtii de zece lei, cu bună știință că plătesc și peste ce mi-ar fi cerut alții, mai pricepuți în arta